

for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bjosen), der har villet træde op med en rent juridisk Deduktion, og som pientynlig har gjenneføgt vore Forhandlinger for at finde Noget, der paa et af de Punkter, han fremhævede, kunde dokumentere, at det nuværende Flertal i Folkethinget handlede i Overensstemmelse med tidligere Præcedenter og særlig skulde have den ærede Indenrigsminister paa sin Side, det undrer mig, siger jeg, at han da ikke kunde finde noget Andet end det Citat, han gav os fra 2den Behandling af Finantsloven for 1866—67, hvor Spørgsmaalet om Frederiksborg Stamplutteri havde været paa Bane. Dette Citat læste den ærede Rigsdagsmand op, og han læste, som om Ministeren i Samlingen 1865—66 Sp. 2240 havde sagt: „Jeg maa erkende, at det er fuldstændigt rigtigt, at en saadan Regtelse af lovhjemlede Udgifter kan være nødvendig“ og han betonedede det endnu stærkere, idet han sagde: altsaa Ministeren har ikke blot sagt, at den kunde være hensigtsmæssig, men han har sagt, at den kunde være nødvendig. Med den Nyssgjerrighed, som gjerne griber mig ved saadanne Veiligheder, fik jeg Citatet fat og ser, at der staar i Rigsdagsstenden noget Andet, nemlig: „Jeg maa erkende, at det er fuldstændigt rigtigt, at en saadan Regtelse af lovhjemlede Udgifter kan være nødvendig“ — netop „kan“ er fremhævet — „men som den ærede Taler fra Hjørring“ — det er den nuværende ærede Kultusminister, saa at altsaa de 2 ærede Ministre alt dengang have fundet hinanden — „bemærkede, man skal kun gribe dertil som det yderste Middel“. Ministeren spjædede udtrykkelig til „jeg drifter mig til at henstille til Forsamlingen, om et saadant Tilfælde her foreligger“. Hvorfor er det ærede Medlem imidlertid ikke gaaet videre i Citater fra denne samme Forhandling? Ved blot at gaa et Par Sider frem, finder jeg, at det af det ærede Medlem, som nu sidder her fra Viborg (Klein), blev gjort gjældende, at den Anskuelse om, at man uden videre skulde kunne fravige i Finantsloven, hvad der var slaaet fast ved almindelig Lov, er fuldstændig uretrettiget, og det ærede Medlem fra Viborg fremhævede et bestemt Citat i denne Retning af Biskop Monrad (Samlingen 1865—66, Sp. 2244); dette Citat er saa slaaende, at jeg dog skal tillade mig at læse det op: „Det vilde være i Modstrid med den hidtil fulgte Fremgangsmaade, om man gjenem en Votering i Finantsloven vilde kuldstafte det, som er vedtaget ved Lov, og som altsaa har faaet baade begge Things og Kongens Samtykke. Jeg kan ikke fragaa, at dette Spørgsmaal har for mig saa megen Betydning, at jeg vilde være nødt til at tage under Overveelse, om en Finantslov, der indeholdt noget Saadant, egnede sig til at indstilles til Ss. Majestæts Approbation“. Den samme Tanke, som Monrad har udtalt her i disse Ord, har han ved en anden Veilighed givet Udtryk paa den Maade, at lige-

som der kjendes en total Regtelse af Finantsloven — og det ærede Flertal vil jo kjende flere saadanne totale Regtelser eller Forsøg — saaledes kjendes der ogsaa en „partiell Regtelse af Finantsloven“, thi dette: paa en Finantslov at udelade Udgifter eller Indtægter, som have deres Hjemmel i en af den lovgivende Magt udfærdiget Lov, er, siger Monrad, en partiell Regtelse af Finantsloven og maa altsaa opfattes som havende den samme Betydning som en total Regtelse. Der er i den Henseende heller ikke nogen væsentlig Strid mellem Monrads Opfattelse og det praktiske Arbejde, de Herrer af Flertallet nu udføre, thi den partielle Regtelse af Finantsloven, paa hvilken de nu gaa ud, har netop til Hensigt at udrette det Samme som tidligere deres Forsøg paa den totale Regtelse af Finantsloven. Da vi skred til 3die Behandling af Finantsloven, vil det erindres, hvorledes en Del ærede Medlemmer, og det i meget stort Antal, reiste sig den ene efter den anden og aflagde Vidnesbyrd om deres trofaste Vedhængen ved det Resultat, hvortil man nu var kommen, og at det fra flere Sider blev gjort stærkt gjældende, at det netop var som Demonstration mod Ministeriet, mod Conseilpræsidenten, men fortrinnsvis mod Kultusministeren, at disse Forslag vare bleve vedtagne. Vi huske Alle den dybe Bevægelse, hvormed det ærede Medlem fra Grenaa (Bjøløkke) talte om det „Slag paa Hjertet“, han havde faaet, da Kultusministeren var bleven udnævnt, og om de „Bravoraab“, der vilde blive udstødt af Folket, naar han gik bort. Vi erindre det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), der havde faaet den Afstedshilsen fra sine Velgere: „Hold endelig fast; gaa ikke paa Afkord“ — man maa have haft ham noget mistænkt i den Retning — „navnlig ikke, saalænge den nuværende Kultusminister bliver sidende“, en Udtalelse, som det ærede Medlem paa en senere, ikke uberettiget Tilrettevisning af den ærede Ordfører, maatte noget modificere derhen, at han heller ikke maatte give efter, naar nogen af de andre Ministre forblev. Altsaa: Det er Mening, det er Tanken, at dette skal være et Skridt, hvorved man tvinger Ministeriet bort fra sin Plads. Men der er jo ved denne Veilighed den specielle Omstændighed tilføje, at, idet man anvender dette Middel, kommer man ikke alene i Konflikt med Ministeriet, men tillige i Konflikt med den anden Halvdel af den lovgivende Magt. Dette Spørgsmaal har jo spillet en Rolle i mange Aar og særligt ogsaa i Dag i vore Forhandlinger: Hvad er Ligeberettigelsen mellem de to Thing? Jeg husker, jeg tror det var ligeledes ved den 3die Behandling af Finantsloven, at det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) sagde, at det kunde ikke andet end „gjøre ham ondt“, hver Gang han hørte denne Tale om de to Things Ligeberettigelse; thi det var først i de senere Aar, at Spørgsmaalet var kommet frem, ret som om ikke dette samme Spørgsmaal havde verferet